

Anledning, jeg har tilladt mig at foreslaae, at Henvisningen til Ministeriet maa bortfalde, da jeg ikke troer, at den vil være til mindste Nytte. Af de to andre Poster skal jeg kun omtale den under Nr. 22. Det forholdes sig fuldkommen rigtigt, at, førend Pensjonsloven af 9de April 1851 udkom, saa har det været Tilfældet, at et Par Ophsynsmænd ere blevne pensionerede efter den almindelige Pensjonslov; dette fandt stoffe Gang Sted den 24de Mai 1850. Sagen blev henvist til Finantsministeriet, og dette var ogsaa enigt i, at den Paagjældende maatte pensioneres efter de tidligere Bestemmelser med en Trediedeel af Gagen; men efter den Lov er Pensjonsloven af 9de April 1851 udkommen, og i den Anledning maa jeg da tillade mig at bemærke, at den Enke efter Ophsigtbetjenten ved Holmen, hvorom her er Tale, er sat i 2den Klasse, og angaaende dem, der staae i denne Klasse, er der i Slutningen af Paragraphen tilføjet den Bestemmelse, at Loven er uden Indflydelse paa Afgjørelsen af, om de Mænd, der før Loven er ansatte som Regnskabsførere ved Commercematerialet, som Assistent ved Fabrikstriveriet og som Constructionsassistent under Søetaten, ere pensionsberettigede efter den almindelige Pensjonslov; men der er aldeles ikke gjort nogen saadan Undtagelse for Ophsigtbetjentene, altsaa er det klart, at det maa være Meningen, at de skulle pensioneres efter Loven af 9de April 1851. Ansøgningen, som er indleveret til Finantsministeriet under 23de Juni og derefter sendt til Administratoren for Underclassernes Pensionering, maa altsaa anses at være afgjort aldeles i Overensstemmelse med Loven. Angaaende det 23de Punkt skal jeg bemærke, at Seilmager Berg maa anses for at være trængende, og jeg vilde gjerne have anbefalet hans Ansøgning, men han er ikke pensionsberettiget; dersom Andragendet imidlertid bliver henvist til Ministeriet, saa skal der aldeles Intet være til Ginder for, at der i næste Finantslov bliver foreslaaet Pension for denne Mand; men Ministeriet kan ikke paatage sig det før Dieblisset, da man ikke dertil har Pengemidler til Raadighed.

Ordføreren: Med Hensyn til Andragendet under Nr. 22 skal jeg tillade mig at

udhæve for den Holtarede Marineminister, at det, som har foranlediget Udvalget til at anbefale det, er den Bestemmelse i Pensjonslovens § 1, der siger, at Enhver, der ved nærværende Lovs Udgivelse er ansat i en Bestilling, som ifølge de hidtil gjældende Regler har givet Afgang til Pension, men som efter denne Lov ikke nyder Pensjonsberettigelse, for sin Person skal beholde Krav paa Pension; nu er det netop et Spørgsmaal, som Udvalget ikke har kunnet faae afgjort, om tidligere Ophsigtbetjente ved Holmen have været pensionerede efter de tidligere gjældende Regler; det er opløst, at en enkelt Mand er pensioneret saaledes, men det er ikke Udvalget bekendt, om det Samme gjælder om flere, og derfor have vi tilladt os at henvise Sagen til Ministeriet. Naar den ærede Minister fremhævede en anden Lov, ifølge hvilken disse Ophsigtbetjente skulde være at henregne til 2den Klasse af de pensionsberettigede Underclasser, saa er det vistnok ganske rigtigt; men det gjælder for de Ophsigtbetjente, som senere bleve ansatte, og ikke for dem, som vare ansatte, førend Pensjonsloven udkom. Hvad angaaer det 2det Spørgsmaal om Egense Varder, saa skal jeg dog tillade mig at bringe i den ærede Ministers Erindring, at Juristerne paa ingen Maade have vilst sig enige i dette Spørgsmaal; thi, naar den ærede Minister paa sin Side paaberaaber sig de Mænd, som den daværende Regjering har konsulteret i denne Sag, saa kan Folkethinget paa sin Side paaberaabe sig den anerkjendte Jurist, hvis Ord i sin Tid har foranlediget Thinget til at henvise Andragendet til Ministeriet; der er saaledes Enighed om, hvorledes man skal behandle denne Sag, at der er de, der mene, at Gerne uden Videre kunne foretage en Stevning, uanset den kongelige Resolution, medens andre Jurister antage, at, hvis de foretog en Stevning, saa vilde Retten afvise Sagen. Det er vistnok ganske i sin Orden, at Andragerne søge at fikke sig, at de virkelig kunne faae Spørgsmaalet afgjort ved Rettergang, og det kunde jo godt være muligt, at, naar Ministeriet henvendte sig til de Consulenter, det nu har, saa kunde de saavel som det nuværende Statsraad være af en anden Mening med Hensyn